

4. Držitel poté podal žádost o uvedení do původního stavu na základě čl. 78 odst. 2 nařízení č. 40/94. Tato žádost byla podána ve lhůtě kratší než dva měsíce ode dne, kdy sám držitel obdržel oznámení o vyškrtnutí, ale delší než dva měsíce ode dne, kdy tato oznámení obdržel jeho zástupce.
5. Článek 78 odst. 2 nařízení č. 40/94 vyžaduje, aby žádost byla podána písemně ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy pominula příčina zmeškání. V projednávaném kasačním opravném prostředku vyvstává otázka, která se týká určení počátku běhu této lhůty.
6. Držitel tvrdí, že dnem, který má být zohledněn, je den, kdy obdržel oznámení. Sám držitel, prostřednictvím třetí osoby, nese odpovědnost za úhradu poplatků za obnovu zápisu. Držitel pochybení odhalil a měl možnost napravit zmeškání až poté, kdy skutečně obdržel toto oznámení.
7. Soud prvního stupně se nicméně ztotožňuje se stanoviskem OHIM, podle něž je třeba zohlednit den, kdy oznámení obdržel zástupce držitele, která mu byla zaslána OHIM. OHIM vychází z ustanovení pravidla 77 nařízení č. 2868/95⁽²⁾, které stanoví, že „[j]akékoli doručení nebo jiné sdělení ze strany úřadu vůči řádně zmocněnému zástupci má stejný účinek, jako by bylo provedeno vůči zastoupenému“.
8. Držitel v rámci tohoto kasačního opravného prostředku uvádí, že:
- cílem fikce stanovené pravidlem 77 nařízení č. 2868/95 je umožnit mít za to, že OHIM splnil svou oznamovací povinnost, pokud odeslal oznámení zástupci účastníka řízení týkající se otázek, v rámci kterých byl tento zástupce oprávněn jednat. OHIM tedy žádná jiná povinnost nepřísluší. Nicméně to není skutečností relevantní v projednávané věci;
 - pokud jde o lhůty pro zaplacení poplatků za obnovu zápisu, „zmeškání“ lze tedy prominout, pokud se samotný držitel ochranné známky nebo osoba, kterou konkrétně pověřil zaplacením poplatku skutečně dozví o nedobrovolném nezaplacení. Jakýkoli jiný závěr by toto ustanovení zbavil předmětnosti: pověřený zástupce především vždy zná a vždy se má za to, že zná, použitelné lhůty, takže je skutečnost, že mu OHIM zaslal oznámení, obecně v každém případě bezvýznamná;
 - zaplacení poplatku za obnovu zápisu je jednoduchou finanční operací, která nevyžaduje právní zastoupení. Účastník řízení tak může poplatky platit sám nebo tím pověřit jakoukoli jinou osobu. Pokud „zástupce“ účastníka řízení — který tohoto účastníka zastupoval během řízení před úřadem — krom toho nebyl pověřen konkrétně zaplacením poplatků za obnovu zápisu, oznámení o nezaplacení tomuto zástupci je bezvýznamné; nejde o oznámení účastníku řízení a nemůže s ním být ztotožňováno. Tento zástupce není právně povinen na takové oznámení reagovat (ačkoli na základě profesní slušnosti může toto oznámení předat svému klientovi);
- za takových skutkových okolností, jaké jsou dotčeny v projednávané věci, není zástupcem pověřeným k jinému účelu „řádně zmocněným zástupcem“, pokud jde o zaplacení poplatku za obnovu zápisu. Skutečnost, že bylo oznámení zástupci zasláno tedy nevede ke splnění pravidla 77 nařízení č. 2868/95 a nevede k použití fikce, kterou stanoví;
 - souhrnně je osobou, kterou je třeba zohlednit, osoba, která je pověřena provedením dotčeného úkonu. Lhůta k podání žaloby tedy může začít běžet teprve tehdy, pokud se tato osoba dozví o nedodržení lhůty;
 - ačkoli, přísně vzato, ustanovení Evropská patentová úmluva není v právu Společenství právně závazná, je třeba ji zajisté ve velké míře zohlednit. Vzhledem k tomu, že existuje judikatura Evropského patentového úřadu týkající se ustanovení vyjádřeného totožně, je žádoucí, aby tento výraz byl vykládán stejným způsobem. Pokud se výklady liší, znamená to, že jeden musí být nesprávný. Navrhovatelka uvádí, že jsou paralelní rozhodnutí EPÚ správné, stejně jako jeho úvahy.

(1) Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1).

(2) Nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189).

Kasační opravný prostředek podaný dne 26. listopadu 2009 AceaElectrabel Produzione SpA proti rozsudku Tribunálu (prvního senátu) vydanému dne 8. září 2009 ve věci T-303/05, AceaElectrabel Produzione SpA v. Komise Evropských společenství

(Věc C-480/09 P)

(2010/C 24/70)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: AceaElectrabel Produzione SpA (zástupci: L. Radicati di Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi a E. Marasà, advokáti)

Další účastnice řízení: Electrabel, Komise Evropských společenství

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

- zrušit napadený rozsudek;
- vyhovět návrhovým žádáním uplatněným v žalobě v prvním stupni, nebo podpůrně vrátit věc Tribunálu ve smyslu článku 61 Statutu Soudního dvora;
- uložit Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených v obou stupních řízení.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

1. Zkreslení opravných prostředků, nesprávné právní posouzení, jakož i nelogické a rozporné odůvodnění s ohledem na označení příjemce podpory a na posouzení diskreční pravomoci Komise při vymezení tohoto příjemce podpory.

Prvním důvodem kasačního opravného prostředku se navrhovatelka AceaElectrabel Produzione SpA (dále jen „AEP“ nebo „navrhovatelka“) dovolává závažných vad rozsudku v rozsahu, v němž Tribunál zamítl žalobní důvod týkající se nesprávného označení příjemce podpory, které představovalo subjektivní předpoklad vyžadovaný pro uplatnění na projednávaný případ zásady vyplývající z „judikatury Deggendorf“ (podle které vyplacení nové podpory prohlášené jako takové za slučitelnou může být za určitých okolností přerušeno až do navrácení předcházející protiprávní podpory přiznané těmto podnikům). Zprv navrhovatelka napadá prohlášení nepřijatelnosti tohoto důvodu v části, v níž se týká porušení článku 88 ES a nařízení č. 659/99⁽¹⁾. AEP tvrdí, že Tribunál zkreslil tuto část žalobního důvodu, kterým navrhovatelka zamýšlela pouze uvést, že nesprávné označení příjemce podpory je jednou ze specifických vad správního aktu. Tribunál tím, že učinil závěr, že otázka porušení pravidel týkajících se navrácení podpory zcela nesouvisí s projednávanou věcí, ukázal, že zkreslil argumenty, na kterých byla založena tato část důvodu. Mimoto navrhovatelka napadá rozsudek v části, v níž neprohlásil rozhodnutí protiprávním navzdory závažnému pochybení spočívajícímu ve ztotožnění AEP (příjemce nové podpory) se skupinou ACEA (příjemce nenavrácené podpory) založeném na nesprávném, nelogickém a rozporném použití pojmu hospodářské jednotky skupiny podniků vypracovaného judikaturou Společenství. Navrhovatelka zpochybňuje, že se tento pojem může použít na případ *joint venture* ovládaného společně dvěma rozdílnými skupinami (jak je tomu v případě AEP), jelikož ustálená judikatura v oblasti hospodářské jednotky podniků odkazuje pouze na případy, ve kterých je více podniků ovládaných výlučně jedinou jednotkou. Pochybení je o to vážnější, že Soud považoval za nerelevantní okolnost, že 70 % základního kapitálu AEP je v různých hospodářských skupinách, což nemá nic

společného s příjemcem podpory, jež nebyla navržena. Soud rovněž pochybil při použití pojmu funkčně autonomního podniku, když se domníval, že navrhovatelka nemůže být považována za funkčně autonomní, neboť je společně ovládána dvěma podniky.

2. Zkreslení opravných prostředků, nesprávné právní posouzení, jakož i nelogické a rozporné odůvodnění s ohledem na argumenty uplatněné navrhovatelkou, pokud jde o dosah judikatury Deggendorf pro účely posouzení projednávaného případu.

Druhým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka zdůrazňuje, že v rozsudku byla nesprávně posouzena judikatura Deggendorf v části, v níž potvrzuje posouzení Komise, i pokud jde o existenci objektivní podmínky vyžadované pro uplatnění judikatury Deggendorf. Navrhovatelka napadá zejména závody Tribunálu v části, v níž potvrzuje, že Komise neměla povinnost předložit přesné a podrobné důkazy pro prokázání, že kumulace první a druhé podpory by nepříznivě ovlivnila obchod ve Společenství s následkem, že by nová podpora byla neslučitelná se společným trhem. Důkazní břemeno nemůže být pro účely posouzení neslučitelnosti oznámené podpory svévolně odmítnuto, a to zejména tehdy, když Komise nepoužila nástroje, které jí jednací řád dává k dispozici. Tribunál se těmito argumenty navrhovatelky nezabýval a nekriticky potvrdil rozhodnutí Komise. Konečně Tribunál ani nepochopil a ani se nezabýval žalobním důvodem uplatněným navrhovatelkou v rozsahu, v němž poukazovala na to, že cílem doktríny Deggendorf není vytvořit sankční nástroj pro podniky, které nevrátily předcházející podporu, nýbrž pouze se vyhnout tomu, aby kumulace více podpor jediným podnikem mohla ovlivnit obchod ve Společenství s následkem, že nová podpora by byla neslučitelná, dokud by nebyla vrácena předcházející podpora.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

Žaloba podaná 27. listopadu 2009 — Evropská komise v. Česká republika

(Věc C-481/09)

(2010/C 24/71)

Jednací jazyk: čeština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: S. Pardo Quintillán, M. Thomannová-Körnerová, zmocněnci)

Žalovaná: Česká republika